

Budapest Környéki Törvényszék
mint másodfokú bíróság
9.Pf.20.772/2024/7.

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a Baltás Ügyvédi Iroda (1139 Budapest, Fiastyúk utca 4-8. II. emelet; eljáró ügyvéd: dr. Baltás Dániel Balázs) által képviselt **Intrum Zrt.** (1139 Budapest Fiastyúk utca 4-8.) felperesnek – a Kerekes és Társai Ügyvédi Iroda (1154 Budapest, Órjáró tér 5., eljáró ügyvéd: dr. Ölveczky István) által képviselt **XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX** alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében a Budakörnyéki Járásbíróság 2024. október 30. napján kelt 1.P.20.421/2021/5. sorszámú ítélete ellen a felperes 6. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000.- (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.894.- forint perköltséget.

Határozata indokolásában megállapított tényállás szerint a felperes és a Santander Consumer Finance Zrt. (a továbbiakban: jogelőd) között 2008. június 06-án svájci frank alapú, fogyasztói szerződésnek minősülő személyi kölcsönszerződés jött létre.

Az elsőfokú bíróság rögzítette a kölcsönszerződés lényeges tartalmát: a kölcsönösszeg 450.000.- forint, a futamidő 60 hónap, a havi törlesztőrészlet induló összege 10.955.- forint, a teljes hiteldíj mutató (THM) 20,79 %, míg az éves induló ügyleti kamatláb: 15,79 % volt.

A szerződésben a felek rögzítették, hogy a havonta esedékes forintban fizetendő törlesztőrészlet nagyságát árfolyam periódusonként az aktuális forint/devizaárfolyam alapján határozzák meg, az árfolyam változásból eredő kockázatot teljes mértékben az adós viseli.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy sem az Általános Szerződési feltételek (a továbbiakban: ÁSZF), sem a hirdetmény nem tartalmaz további tájékoztatást, ismertetést a kölcsönszerződésben rögzített, árfolyamváltozásból eredő kockázatról.

Megállapította továbbá, hogy az alperes a kölcsön törlesztésével késedelembe esett, az eredménytelen fizetési felszólítások következtében a felperesi jogelőd felmondta a kölcsönszerződést, majd a követelését a felperesre engedményezte.

Az elsőfokú bíróság a 674.280.- forint tőke és késedelmi kamata, továbbá 543.604.- forint lejárt ügyleti kamat megfizetésére irányuló keresetet alaptalannak tartotta.

Az elsőfokú bíróság határozata jogi indokolásában megállapította, hogy az alperes és a felperes jogelődje között olyan írásbeli megállapodás jött létre, amely tartalmazza a kölcsönszerződés kötelező tartalmi elemeit. Az alperes aláírásával elismerte, hogy az ÁSZF-et átvette, nem vitásan az ÁSZF így a kölcsönszerződés részévé vált.

Rögzítette, hogy az alperes nem kérte a kölcsönszerződés érvénytelensége jogkövetkezményének levonását, kifejezetten ellenezte a szerződés érvényessé nyilvánítását.

Utalt a régi Hpt. 203. § (6) bekezdésben és a (7) bekezdés a) pontjában foglaltakra és megállapította, hogy a felperes külön okiratba szerkesztett kockázatfeltáró nyilatkozatot nem csatolt, ezért az elsőfokú bíróság csak az egyedi kölcsönszerződés tartalmát vehette figyelembe az árfolyamkockázati tájékoztatás körében. Megállapította továbbá, hogy sem a csatolt ÁSZF, sem a hirdetmény nem tartalmazott további részletezést, tájékoztatást a kölcsönszerződésből eredő árfolyamkockázatról.

Hangsúlyozta, hogy a felperes nem hivatkozott jogelődjének kockázatfeltáró nyilatkozatára és arra, hogy azt az alperes a szerződéskötéskor megismerte, megkapta.

Utalt az elsőfokú bíróság a Kúria Gfv.VI.30.263/2021/3. és Gfv.VII.30.185/2020/10. számú határozatában foglaltakra, amelyekben a Kúria az adott szerződések árfolyamkockázati tájékoztatását tisztességesnek tekintette, mert a pénzintézet árfolyamkockázat feltárására készített iratát a fenti perekben az adós a szerződéskötéskor megismerte, és ezt a ténytet aláírásával elismerte.

A jelen perbeli szerződésben szereplő tájékoztató azonban az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem elégíti ki az egységesedő bírói gyakorlat szerinti követelményt.

Ez utóbbi szerint ugyanis akkor megfelelő az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás, ha az világos és érthető módon felhívja a figyelmet arra is, hogy az árfolyam fogyasztó szempontjából kedvezőtlen változásának reális esélye van, ami akár jelentősen megemlíheti a fogyasztó fizetési kötelezettségeit, azaz gazdaságilag jelentősen kedvezőtlen helyzetbe hozza.

A csatolt okiratok alapján azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kölcsönszerződésből eredő árfolyamkockázat körében az alperes nem kapott a fentiek szerint megfelelőnek tekinthető tartalmú tájékoztatást.

Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a bizonyítási érdekéről tájékoztatást adott a felperesnek, azonban a felperes nem tudott további bizonyítással élni, ezért az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesi jogelődtől az alperes nem kapta meg az árfolyamváltozásból

eredő kockázat körében a megfelelő tájékoztatást, így ebben a szerződéses tartalomrészben a kölcsönszerződés tisztességtelennek minősült.

A régi Ptk. 209. § (1), 209/A. § (2) bekezdése és a kialakult gyakorlat alapján megállapította, hogy a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezésének tisztességtelensége miatt a szerződés teljesen érvénytelen.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a keresetnek helyt adást kérte. Másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését. Mindezekon túl az alperes marasztalását az első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Fellebbezésében a felperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat és tényeket hiányosan értékelte, emiatt helytelen következtetésekre jutott, továbbá a jogszabályokat tévesen értelmezte és mindezek alapján ítélete megalapozatlan.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a csatolt okiratok értékelése során említést sem tett – a régi Pp. 221. § (1) bekezdését megsértve – a felperes által korábban F/24 szám alatt csatolt „Általános tájékoztató a Santander Consumer Finance Zrt. ügyfelei részére” elnevezésű dokumentumot illetően. Ezen okirat átvételét igazolja a korábban F/23 szám alatt csatolt Kölcsönigénylés, melyben az alperes aláírásával kifejezetten elismerte, hogy a dokumentumot átvette, annak tartalmát megismerte.

Rámutatott, hogy a szerződéskötéskor hatályos, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 203. § (6) bekezdése szerint nem volt szükséges a kockázatfeltárás tudomásul vételét igazoló adósi aláírásnak a tájékoztatást tartalmazó iraton szerepelnie.

A kölcsönigénylésen az alperes aláírásával kifejezetten elismerte, hogy az annak elválaszthatatlan mellékletét képező általános tájékoztatót átvette, annak tartalmát megismerte. Ezáltal teljesült a régi Hpt. 203. § (6) bekezdésében foglalt azon feltétel, hogy az adós a kockázatfeltárás tudomásul vételét aláírásával igazolta.

Álláspontja szerint megállapítható tehát, hogy a létrejött kölcsönszerződés érvényes.

A felperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmében a régi Pp. 221. § (1) bekezdésére hivatkozott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperes 500.000.-forint másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

A fellebbezésben foglaltakra utalással kifejtette, hogy helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kölcsönszerződés azért érvénytelen, mert a deviza elszámolás kockázata nem volt világos és érthető. A szerződés nem tért ki a forint súlyos leértékelődés esetére várható jelentős törlesztőrészlet emelkedésre, a visszafizetés gazdasági-pénzügyi ellehetetlenülésére, az árfolyamrés-kockázat, kamat változás kumulatív kockázatának törlesztésre gyakorolt hatására, a pénzügyi mechanizmus bemutatására.

Kitért arra is, hogy a szerződési feltételek együttes megismerésére is csak a szerződéskötéskor került sor, amely nem biztosított kellő időt a feltételek megfontolására. A felperesi jogelőd

megsértette a 93/123/EGK Irányelvet.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a régi Pp. Hatodik része, a Kisértékű perek szabályai szerint kellett eljárnia.

Erre a másodfokú bíróság a 24.Pf.21.476/2016/4. sorszámú hatályon kívül helyező végzésében felhívta az elsőfokú bíróság figyelmét. Rögzítette továbbá, hogy az elsőfokú ítélet jogorvoslati záradéka nem a kisértékű perekre irányadó rendelkezéseket tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban azonban nem alkalmazta a kisértékű perek szabályait, annak ellenére, hogy a peres felek nem kérték az általános szabályokra való áttérést [rég Pp 387.§ (4) bekezdés].

Utal arra a másodfokú bíróság, hogy a keresetlevél benyújtását követően az elsőfokú bíróság helyesen, az 1.P. 20.605/2014/3. számú végzésével a 103/b. mintán idézte a feleket, amely idéző végzés tartalmazta a kisértékű perek szabályairól szóló tájékoztatást [rég Pp. 388.§ (1) bekezdés, 389.§ (2) bekezdés].

A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárására a kisértékű perek szabályai az irányadóak.

A fenti szabályok értelmében a felperes a megismételt eljárás során is legkésőbb az első tárgyaláson volt köteles becsatolni a bizonyítékait.

A megismételt eljárásban 2017. március 31-én előterjesztett keresetleszállításban nem hivatkozott az F/23. sorszámon csatolt kölcsönigénylő lapra, illetve az F/24. sorszámú tájékoztatásra mint bizonyítékra azon állítása bizonyítékául, hogy az alperes megkapta a felperesi jogelődötől a kellően világos és érthető árfolyamkockázati tájékoztatást.

A felperes a 2020. november 20-i beadványában sem hivatkozott a csatolt fenti iratokra, annak ellenére, hogy az alperes az árfolyamkockázati tájékoztatás elégtelenségére már a megismételt eljárásban benyújtott ellenkérelmében is hivatkozott; illetve az elsőfokú bíróság 2020. október 6-án felhívta azon állítása bizonyítására, hogy az alperes az árfolyamkockázat körében világos, érthető tájékoztatást kapott a felperesi jogelődötől.

Az elsőfokú bíróság a 2022. március 9-én meghozott tárgyalást halasztó végzésében – szükségtelenül- felhívta a felperest, hogy 15 napon belül bizonyítási indítványait terjessze elő. Tájékoztatta a feleket, hogy ezen határidőn túl érkezett iratok hatálytalanok.

A felperes a fenti két iratot a kisértékű szabályok alkalmazása szerint és az elsőfokú bíróság fenti tájékoztatása szerint is elkésetten, csak 2024. január 4-én terjesztette elő.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróságnak is a kisértékű perekre irányadó szabályok szerint kell eljárnia a törvényi rendelkezéseknek megfelelően, ezért a bizonyíték becsatolására és annak figyelembe vételére vonatkozó fellebbezési érvelés nem foghat helyt.

A fellebbezésében azonban olyan okirati bizonyítékra (kölcsönigénylő lap és tájékoztatás) hivatkozott, amelyeket az elsőfokú eljárásban elkésetten csatolt. A felperesnek már a keresettel egyidejűleg, de legkésőbb a megismételt eljárásban benyújtott kereset

leszállításakor ezeket az iratokat csatolnia kellett volna és ezekkel összefüggésben ki kellett volna fejtenie jogi álláspontját. A felperes azonban nem a kísértékű perek szabályai szerint járt el.

Mindezen eljárási okból nem volt lehetőség sem az elsőfokú ítélet megváltoztatására sem annak hatályon kívül helyezésére, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a régi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére. A másodfokú bíróság az alperest képviselő ügyvéd munkadíját – a kifejtett tevékenység terjedelmére figyelemmel – a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (1)-(2) bekezdése alapján 50.000.- forint összegben határozta meg.

Budapest, 2025. március 4.

Beszterceyné dr. Benedek Tímea s.k.
a tanács elnöke

dr. Horváth Ildikó s.k. Oláhné dr. Tóth Orsolya s.k.
előadó bíró bíró